

Het boek Joël en de Laodiceese Kerk van de Zevende-dags Adventisten - Nummer Achttien

Jeff Pippenger

2025-12-25

Nummer Achttien

Wij beschouwen het verbond van Abram en hebben nog niet het element van de profetie van Abram behandeld dat een rechtstreeks verband heeft met de openingsverzen van het boek Joël. Abrams profetie van 400 jaar slavernij brengt, samen met Paulus' 430 jaar, de profetische structuur voort die overeenstemt met de 1290 jaren van Daniël 12:11. De profetie van 1290 jaar in vers elf is de omega-profetische periode van de lijn van 430 jaar van Abram en Paulus. Deze waarheid is een element van wat in de laatste dagen wordt ontzegeld en dat scheiding maakt tussen de wijzen en de goddelozen.

Verbonden met de omega-profetie van 430 jaar was het symbool van „vier geslachten”, dat een periode van genadetijd aanduidt voor de natie die Gods uitverkoren volk in slavernij hield. Voor Mozes was dit Egypte; voor de honderd vierenveertigduizend, die het lied van Mozes zingen, is het de geschiedenis van de Verenigde Staten vanaf 1798 tot aan de zondagwet. De Verenigde Staten, voorgesteld als het „beest uit de aarde” in Openbaring dertien, beginnen als een lam en eindigen met te spreken als een draak. Jozef, een symbool van het Lam, vertegenwoordigt de periode van betrekkelijke vrede in Egypte, totdat er een nieuwe farao kwam en de slavernij begon. Zo is de natie die in het vierde geslacht wordt geoordeeld, die voor Mozes Egypte was, de Verenigde Staten. Het overblijfsel wordt geoordeeld bij de zondagwet, zoals voorafgebeeld door de plagen die voor de Hebreeën hun hoogtepunt bereikten met bloed aan hun deurposten, en daarna voor de natie Egypte bij de Rode Zee. Jozef en Mozes vertegenwoordigen een goede farao en een slechte farao, wat voor de Verenigde Staten eerst het lam is en vervolgens de draak.

Abrams profetie van oordeel in het vierde geslacht omvatte het feit dat de sluiting van de genadetijd progressief is, want binnen Mozes' vervulling van Abrams profetie sloot niet alleen de genadetijd voor Egypte, maar er bleef ook nog tijd over voor de Amoriëten om de maat van hun genadetijd vol te maken—nadat Egypte de hunne had volgemaakt. De Rode Zee was voor Egypte wat de zondagwet voor de Verenigde Staten was, en vervolgens zal „elk ander land op de aardbol” „het voorbeeld” van de Verenigde Staten „volgen”, zoals vertegenwoordigd door de Amoriëten na de sluiting van Egypte's genadetijd.

De Amoriëten zijn een van de tien stammen die in het verbond van Abram de wereld aanduiden, van de rivier van Egypte tot aan de rivier van Babylon; en de Amoriëten vertegenwoordigen daarom de volken der wereld, die hun afzonderlijke genadetijd als naties afsluiten na de zondagwet in de Verenigde Staten. De Amoriëten zijn het bijbelse symbool van het oordeel dat zich over de wereld sluit, en dit geschiedt in het derde en vierde geslacht. De Rode Zee is het symbool van het sluiten van de genadetijd voor de Verenigde Staten, en de Amoriëten vertegenwoordigen de naties die geleidelijk hun genadetijd afsluiten totdat de menselijke

genadetijd zich sluit. Daarom zijn de Amoriëten een symbool van de periode van de crisis van de zondagswet vanaf de Rode Zee tot aan de bevrijding door de oostenwind, wanneer het pad van bevrijding voor Gods volk wordt geopend.

Maar Abrams profetie behandelt niet alleen de vierde generatie in termen van de Verenigde Staten als Egypte, en de wereld als de Amoriëten; belangrijker nog, zij plaatst de generatie van Gods volk die de Rode Zee overtrekt als een „vierde generatie”. Wanneer wij uit Abrams eerste stap van drie stappen naar voren halen wat wij kunnen naar voren halen uit het begrip van „vier generaties”, zullen wij de tweede en derde stap van Abrahams verbond beschouwen. De tweede stap is hoofdstuk zeventien, en de derde stap is uiteraard hoofdstuk tweeëntwintig.

In Daniël hoofdstuk twaalf worden drie profetische perioden aangeduid, en zij vertegenwoordigen alle profetische tijd die in 1844 eindigde. Deze drie perioden worden in de laatste dagen ontsloten, en deze drie perioden vertegenwoordigen de vermeerdering van kennis die Gods volk in de laatste dagen ten deel valt. Christus, als de Man in linnen, stelt in vers zeven de eerste van de drie profetische perioden voor; en door dit te doen, vereenzelvig Hij Zich met de engel van Openbaring tien, die niet op het water staat, maar op de aarde en de zee.

En de engel die ik zag staan op de zee en op de aarde, hief zijn hand op naar de hemel, en zwoer bij Hem die leeft in alle eeuwigheid, die de hemel geschapen heeft en wat daarin is, en de aarde en wat daarin is, en de zee en wat daarin is, dat er geen tijd meer zou zijn. Openbaring 10:5, 6.

In het zevende vers van hoofdstuk twaalf zweert ook de in linnen geklede man bij Hem die in eeuwigheid leeft.

En ik hoorde de man, bekleed met linnen, die boven de wateren van de rivier was, toen hij zijn rechterhand en zijn linkerhand naar de hemel ophief en zwoer bij Hem Die leeft in alle eeuwigheid, dat het zou zijn voor een tijd, tijden en een halve; en wanneer hij voleindigd zal hebben de macht van het heilige volk te verstrooien, zullen al deze dingen voleindigd zijn. Daniël 12:7.

Wij worden door inspiratie ervan in kennis gesteld dat dezelfde profetische lijn die zich in het boek Daniël bevindt, in het boek Openbaring wordt voortgezet, en het Milleritische begrip is dat deze twee beschrijvingen parallelle passages van Christus zijn. Christus als de Engel met het kleine boek, die in het boek Openbaring het einde van de toepassing van de profetische tijd in 1844 aanwijst, en Christus als de Man in linnen in het boek Daniël, die aanwijst dat, wanneer de zondagswet in de Verenigde Staten komt, al de wonderlijke dingen van Daniëls laatste visioen voleindigd zouden zijn. Binnen die heilige geschiedenis, die aan de zondagswet voorafgaat en daarin culmineert, zou Gods volk verstrooid worden gedurende een periode die wordt voorgesteld door het symbool van 1260. De periode van verstrooiing die aan de zondagswet voorafgaat, wordt uiteengezet in Openbaring hoofdstuk elf, waar Mozes en Elia worden gedood en drie en een halve dag dood op de straat liggen, hetgeen een symbool is van 1260.

In vers zeven geeft de Man in linnen te kennen dat, wanneer de verstrooiing van de kracht van het heilige volk haar drieënhalve dagen heeft voltooid, de „wonderen” die Gods volk van de laatste

dagen overkomen, voltooid zullen zijn. Wij sloten het vorige artikel af met Zuster Whites commentaar op Zacharia hoofdstuk drie. De eerste zin luidde: „Zacharia’s visioen van Jozua en de Engel is met bijzondere kracht van toepassing op de ervaring van Gods volk in de slottonelen van de grote verzoendag.” In het hoofdstuk, en in het geïnspireerde commentaar van Zuster White op het hoofdstuk, zijn de honderd vierenzeventigduizend de „mannen over wie men zich verwondert”. De „wonderen” van Daniëls laatste visioen, die door de zondagswet worden voltooid, zijn de „wonderen” die verband houden met de verzegeling van Gods volk.

Daniël hoofdstuk twaalf verschaft het licht dat in de laatste dagen de honderdvierenzeventigduizend verzegelt. Dat licht wordt voorgesteld door drie profetische perioden, die alle in de Milleritische geschiedenis als waarheid werden geïdentificeerd en bevestigd. De drie perioden worden in drie verzen gepresenteerd en vormen drie pilaren die de structuur der waarheid schragen. De structuur der waarheid wordt geschraagd door een proces in drie stappen. Dat proces van drie stappen wordt binnen de passage van negen verzen (4–12) voorgesteld door de drie verzen die profetische tijd aanduiden. Wanneer deze drie profetische perioden worden benaderd vanuit het fundamentele Milleritische begrip, brengen zij drie symbolische perioden voort die in overeenstemming met het Milleritische begrip worden gedefinieerd, maar zonder toepassing van het tijdselement.

De drie perioden bevinden zich binnen juist die Schriftpassage die „het proces van het verzegeld worden van de profetie—en vervolgens het ontsloten worden ervan” definieert, met inbegrip van de klassieke bijbelse beschrijving van een drievoudig beproevingsproces. De negen verzen die beginnen met Daniël die te horen krijgt zijn boek te verzegelen, zijn juist de verzen waarin de drie perioden worden uiteengezet, en in die negen verzen wordt het reinigingsproces dat tot stand komt wanneer de waarheid wordt ontsloten, uitgedrukt als „gelouterd, wit gemaakt en beproefd”. De drie perioden in de drie verzen vormen de toename van kennis, ten tijde van het einde, in de laatste dagen, die het uiteindelijke beproevings- en verzegelingsproces van Gods verbondsvolk vertegenwoordigen. Die geschiedenis is waar de symbolische „wonderlijke dingen” die Gods volk in de laatste dagen overkomen, worden uiteengezet. Lees deze alinea alstublieft nogmaals.

De drie perioden, in de drie verzen in de passage van negen verzen, vertegenwoordigen het hoogtepunt van het boek Daniël, en het daar weergegeven hoogtepunt is het hoogtepunt van de interne profetische lijn; het is het verhaal van hoe een steen, zonder handen, uit een berg wordt „gehouwen”, wat het verhaal van het overblijfsel is. Die interne lijn wordt weergegeven in de hoofdstukken tien en twaalf, en het hoogtepunt van de externe profetische lijn bevindt zich in de slotverzen van hoofdstuk elf en de eerste verzen van Daniël twaalf.

Die drie perioden vormen tevens het hoogtepunt van de visioenen van zowel het getuigenis van de rivier de Ulai als dat van de Hiddekel, en de drie verzen omvatten een profetische periode die de klimatologische vervulling vertegenwoordigt van de verbondstijdsprofetie die zowel Abram als Paulus als getuigen aanvoert. Jezus, als de in linnen geklede Man, bevindt Zich in vers zeven, wandelend op het water. In vers elf staan twee stemmen, die tevens de stem van Christus zijn, Abram en Paulus, om te getuigen. In vers twaalf wordt de geschiedenis van de verzegeling van Gods volk voorgesteld, want de honderd vierenzeventig duizend zijn maagden, en maagden maken de gelijkenis van de tien maagden mee, en de zegening in vers twaalf rust op hen die wachten.

Degenen die in de gelijkenis wachten en die „gezegend” zijn, zijn degenen die het kleed ontvangen dat hun toestaat binnen te gaan in de bruiloft, wanneer de deur gesloten wordt.

In vers zeven wandelt Jezus op het water, hetgeen vrees teweegbrengt; maar Petrus besluit te geloven en begint te wandelen en God te verheerlijken. Toch is Petrus dikwijls een symbool van beide klassen, en de heerlijkheid keert terug tot vrees, toen zijn uur van oordeel aanbrak. De eerste periode, die in vers zeven is gesitueerd, vertegenwoordigt de boodschap van de eerste engel. Jezus is op de wateren, een symbool van vrees en van de eerste engel. Vervolgens duidt Jezus een periode aan waarin Hij Zijn volk zal verheerlijken voorafgaand aan het oordeel van de zondagswet. Alle drie de elementen van de drie engelen bevinden zich binnen vers zeven, want vers zeven is het eerste van drie verzen die de drie engelen vertegenwoordigen.

Vers elf verschaft een ‘verdubbeling’ met zijn omega-getuigenis tegenover de alfa-stemmen van Abram en Paulus. Hun “verdubbelde” stemmen vloeien samen om de verbondstijdsprofetie uiteen te zetten, en vers elf vervult de profetie als de omega, door de profetische periode aan te wijzen die uitloopt op de val van Babylon in 1798, en aldus een type vormt van de val van Babylon wanneer Michaël in de laatste dagen opstaat. In vers elf hebben wij een verdubbeling van profeten, en een periode die twee vallen van Babylon vertegenwoordigt, en zo de boodschap van de tweede engel voorstelt, die verkondigde dat: “Babylon is gevallen, is gevallen.”

Vers zeven is de boodschap van de eerste engel, en vers elf is de boodschap van de tweede engel, en vers twaalf, dat Daniël 12*12 of Daniël 144 is, gaat over het onderscheid tussen de wijzen en de dwazen, dat tot stand wordt gebracht in het oordeelsproces dat eindigt met de openbaring van het karakter in de crisis van het oordeel. Vers twaalf is de boodschap van de derde engel, die aangeeft hoe de wereld in twee klassen wordt verdeeld, en het tegenbeeld van de uiterlijke voorstelling door de derde engel van diezelfde verdeling, is de innerlijke verdeling van de derde engel die in vers twaalf wordt weergegeven. Vers zeven, elf en twaalf zijn de boodschap van de drie engelen, en de verzen zijn het licht dat in de laatste dagen wordt ontzegeld. Dat deze drie verzen in de laatste dagen worden ontzegeld, stemt overeen met Openbaring hoofdstuk tien.

Christus als de sterke Engel, evenals de Leeuw uit de stam Juda in hoofdstuk tien, riep als een „leeuw”, en Zijn gebrul bracht zeven donderslagen voort, die verzegeld werden, evenals Daniël hoofdstuk tien. Het zijn parallele passages. Om deze reden zijn de drie perioden in hoofdstuk twaalf ook de zeven donderslagen van Openbaring tien.

De „zeven donderslagen” zijn eenvoudigweg een andere uitdrukking voor Christus als Alfa en Omega, want de voornaamste symboliek van de „zeven donderslagen” is dat zij een „afbakening van gebeurtenissen” vertegenwoordigen die plaatsvonden van 1798 tot 1844 en die in „toekomstige gebeurtenissen” wordt herhaald, welke „in hun volgorde zullen worden onthuld” in de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend. De „zeven donderslagen” zijn daarom een symbool van Alfa en Omega; die ook het begin en het einde is; de eerste en de laatste, het fundament en de tempel; de hoeksteen en de sluitsteen — de zeven donderslagen.

Het licht van de drie symbolische perioden in Daniël twaalf moet in overeenstemming zijn met het licht van de zeven donderslagen, want zij vormen dezelfde profetische lijn. In de eerste periode

heft Christus beide handen op naar de hemel, zoals Hij in Openbaring tien met één hand doet. In Openbaring tien wordt Zijn hand het symbool van het einde van de toepassing van profetische tijd, waarmee de overgang wordt gemarkeerd van profetische tijdsperioden naar eenvoudigweg profetische perioden. Die overgang van de belangrijkste profetische regel die door de Millerieten werd gehanteerd, werd voorafgeschaduwd door de grote overgang van het letterlijke naar het geestelijke in de tijd van Christus.

De apostel Paulus werd verwekt om de voornaamste profetische regel vast te stellen die verbonden is met de profetische lijn van een uitverkoren volk. Reeds aan het allereerste begin van het geestelijke Israël wordt een voorname profetische regel vastgesteld die het verbond zelf opnieuw definieert. Vanaf dat moment betekende het, een kind van Abraham te zijn, dat men een kind van Abraham was door het geloof en niet door het bloed. Dat profetische beginsel werd voornamelijk door de pen van Paulus ingesteld, die in dit opzicht Christus in Openbaring hoofdstuk tien typeerde, door in 1844 de profetische toepassing van tijd te veranderen en te beëindigen.

Het verbond met de mensheid wordt voorgesteld door de regenboog, en de ark van Noach vertegenwoordigt een tijdsperiode, vóór en na de zondvloed, waarin er geen duidelijk onderscheiden uitverkoren volk was. De roeping van Abraham vertegenwoordigde een grote en betekenisvolle verandering in de profetische verhouding van God tot de mensheid. Het met Abraham gesloten verbond vertegenwoordigde een ingrijpende verschuiving in de lijn van de verbondsgeschiedenis, en typeerde daarmee de grote overgang van het letterlijke naar het geestelijke in de dagen van Paulus, en van tijdstoepassing naar geen tijdstoepassing in 1844.

De eerste verschuiving in Gods verbond met de mensheid was de Hof, en de uitgesproken verandering betrof de beperkingen ten aanzien van de boom des levens; zij bracht tevens een verandering van kleding voort, van geestelijk licht naar letterlijke lamshuid. De volgende grote verschuiving in de verbondsgeschiedenis is de zondvloed, die door Noach wordt vertegenwoordigd, evenals Adam bij de eerste grote verschuiving in het verbond. Vervolgens kwam de verschuiving naar een uitverkoren volk met Abram, die leidde tot Mozes, die de profetische beginselen introduceert dat een dag een jaar voorstelt. Dat beginsel is geldig tot 1844, toen er opnieuw een grote verschuiving in het verbond plaatsvond. In de grote tijdperken van de verbondsgeschiedenis is er altijd een grote verschuiving in een beginsel van Gods profetisch Woord. Die verschuiving gedurende de geschiedenis van de honderdvierenveertigduizend is dat Alfa Omega de Waarheid is. Alfa en omega is het beginsel dat het einde in Gods Woord altijd met het begin wordt geïllustreerd. Aan dat beginsel van alfa en omega is de drievoudige structuur van het Hebreeuwse woord „waarheid” verbonden.

De grote profetische verschuiving gedurende de geschiedenis van het overblijfsel wordt rechtstreeks voorgesteld in elk van de grote verbondsgeschiedenissen, en evenzo in andere lijnen van waarheid. De „sleutel” die in Jesaja 22:22 op Eljakim wordt gelegd, is dezelfde sleutel die in Mattheüs zestien te Panium aan Petrus werd gegeven. Die sleutel wordt gegeven aan de Filadelfia-gemeente, en het was William Miller aan wie de sleutel werd gegeven die hem in staat stelde verbinding te maken met het dag-voor-een-jaarbeginsel dat door Mozes was opgetekend gedurende de geschiedenis van Mozes, welke een voorafbeelding was van de geschiedenis van de

Millerieten. Millers verbinding met de profetie van Mozes werd voorgesteld door Paulus' verbinding met Abrams profetie. En waarom zou Miller niet met Mozes verbinden? Mozes' redding in een ark had immers verbonden met Noachs redding in een ark om beide verbonden samen te binden. De verschuivingen in profetische toepassing die in Eden beginnen, geven te kennen dat een grote openbaring van profetisch licht wordt geïdentificeerd in de geschiedenis van het laatste verbondsvolk — de honderd vierenveertig duizend. Ik stel dat de grote profetische verschuiving wordt voorgesteld door de zeven donderslagen, die rechtstreeks verbonden zijn met de drie perioden in Daniël hoofdstuk twaalf, en deze worden slechts herkend wanneer de beginselen van alfa en omega worden toegepast in een lijn-op-lijntoepassing die rust op de drieslagstructuur van de waarheid.

In de verzen die onmiddellijk voorafgaan aan de aankondiging dat „de tijd niet langer zal zijn”, introduceerde Christus de zeven donderslagen, die, evenals de waarheden van Daniël twaalf, verzegeld waren. De context van de man in linnen die in hoofdstuk twaalf beide handen opheft, is de ontzegeling van het boek van Daniël, en de context van Christus, de Leeuw, in Openbaring tien is de verzegeling van de zeven donderslagen. Zuster White brengt de verzegeling van de zeven donderslagen in verband met de verzegeling van het boek van Daniël.

„Nadat deze zeven donderslagen hun stemmen hadden laten horen, komt tot Johannes, evenals tot Daniël met betrekking tot het boekje, het bevel: ‘Verzegel wat de zeven donderslagen gesproken hebben.’ Deze hebben betrekking op toekomstige gebeurtenissen die op hun beurt geopenbaard zullen worden.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 7, 971.

De zeven donderslagen worden omschreven door Openbaring tien en de Geest der Profetie, en door de geschiedenis van de Millerieten van 1840 tot en met 1844, die wordt herhaald in de geschiedenis van de honderd-vierenveertigduizend. In dezelfde passage staat: “Het bijzondere licht dat aan Johannes werd gegeven en dat in de zeven donderslagen tot uitdrukking kwam, was een schets van gebeurtenissen die zich zouden voltrekken onder de boodschappen van de eerste en de tweede engel. Het was niet goed dat het volk deze dingen wist, want hun geloof moest noodzakelijkerwijs op de proef gesteld worden. In de orde Gods zouden de wonderbaarlijkste en meest gevorderde waarheden worden verkondigd.” De Millerieten begrepen niet dat zij met twee teleurstellingen geconfronteerd zouden worden, want hun gebrek aan begrip was bedoeld om hen te beproeven. De Millerieten vermoedden geen enkele “gevorderde waarheden”, dat wil zeggen: zij verwachtten geen “grote profetische verschuivingen” in de verbondsgeschiedenis.

Hoewel „het niet het beste was voor het” Milleritische „volk om deze dingen te weten,” worden de honderd vierenveertigduizend beproefd met dezelfde geschiedenis, maar niet doordat zij de geschiedenis onschuldig verkeerd begrijpen, doch doordat zij een geschiedenis niet begrijpen die zij behoren te kennen. Het is dezelfde beproeving, slechts omgekeerd. Johannes in Openbaring tien vertegenwoordigt allereerst en vooral de honderd vierenveertigduizend en pas in tweede instantie de Milleritische beweging van de eerste en tweede engel. Dit wordt erkend wanneer men ziet dat Johannes voorafgaand aan het eten van het kleine boek wordt meegedeeld dat het eerst zoet en daarna bitter zou zijn. Het was niet het beste voor de Millerieten om te weten wat dat betekende, maar Johannes vertegenwoordigt een volk dat vooraf weet wat er gebeurt wanneer de Millerieten

het kleine boek aten.

En ik ging naar de engel toe en zei tot hem: Geef mij dat kleine boek. En hij zei tot mij: Neem het en eet het op; en het zal uw buik bitter maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als honing. En ik nam dat kleine boek uit de hand van de engel en at het op; en het was in mijn mond zoet als honing; en zodra ik het had opgegeten, werd mijn buik bitter. Openbaring 10:9, 10.

Johannes wordt vooraf meegedeeld wat de bitterzoete ervaring van 1840 tot 1844 zal zijn, de geschiedenis die in hoofdstuk tien wordt voorgesteld. Die ervaring, die in de verzen negen en tien zo duidelijk wordt weergegeven, wordt ook in de verzen twee tot en met vier uitdrukkelijk aangeduid.

En hij had in zijn hand een boekje, geopend; en hij zette zijn rechtervoet op de zee en zijn linkervoet op de aarde, en riep met luide stem, gelijk een leeuw brult; en toen hij geroepen had, lieten de zeven donderslagen hun stemmen horen. En toen de zeven donderslagen hun stemmen hadden laten horen, stond ik op het punt te schrijven; en ik hoorde een stem uit de hemel tot mij zeggen: Verzegel hetgeen de zeven donderslagen gesproken hebben, en schrijf het niet. Openbaring 10:2-4.

De „zeven donderslagen” vertegenwoordigen „een afbakening van gebeurtenissen” die zich onder de eerste en tweede engel zouden voltrekken, en ook „toekomstige gebeurtenissen die in hun orde geopenbaard zullen worden”. De „zeven donderslagen” vertegenwoordigen de waarheid dat de geschiedenis van de Millerieten wordt herhaald in de geschiedenis van de honderdvier en veertig duizend, en de waarheden die ten tijde van het einde, in 1798 en daarna, werden ontsloten, vertegenwoordigen een ontsluiting van waarheid in de laatste dagen van Gods volk. Jezus in Openbaring tien stemt overeen met Jezus in Daniël twaalf. In beide gedeelten wordt de verzegeling en ontsluiting van beproevende waarheid in de laatste dagen uiteengezet.

Sommigen zouden kunnen aanvoeren dat Jezus in vers zeven spreekt, maar dat Gabriël in de verzen elf en twaalf tot Daniël spreekt; toch kan het ook zo worden verstaan dat Jezus in alle drie de passages spreekt. Hoe men deze kwestie ook beziet, het is de stem van Christus die door Daniël spreekt, en de drie profetische perioden in hoofdstuk twaalf zijn de woorden van Christus, en Hij zet de drie perioden uiteen in de structuur van de waarheid. Alle drie de perioden zijn verzegeld, waardoor zij één drievoudig symbool vormen.

Vers zeven behandelt de voleinding van de wonderen en duidt het laatste werk van Christus in het Allerheiligste aan, terwijl Hij de zonden van de honderdvierenveertigduizend uitwist en hen verzegelt. Het eerste vers duidt de „wonderen” aan, en het laatste van de drie verzen duidt de „wonderen” eveneens aan als degenen die gezegend zijn doordat zij wachten en een eerste teleurstelling ervaren. De periode in het midden duidt de opstand van de mensheid tijdens de zondagswetcrisis aan, terwijl zij tevens de periode aanduidt die tot de zondagswet leidt als een tijd van voorbereiding voor de honderdvierenveertigduizend. Al de verzen duiden rechtstreeks aan „wat uw volk in het laatst der dagen overkomen zal” aan Daniël. Alle drie verzen spreken over het thema van de reiniging van de honderdvierenveertigduizend. De eerste periode komt overeen met

de derde periode, en de middelste periode vertegenwoordigt de opstand van de gehele wereld terwijl zij optrekt naar Armageddon.

Indien die drie perioden ook de zeven donderslagen zijn, dan moeten de drie verzen „toekomstige gebeurtenissen, die [onthuld] zullen worden in hun volgorde,” aanduiden, en die „toekomstige gebeurtenissen” zouden overeenkomen met de „omschrijving van gebeurtenissen die plaatsvonden onder de eerste en tweede engel” van 1840 tot 1844. Er zijn verscheidene waarheden die deze beweging heeft aanvaard en die duidelijk verschillen van het inzicht van de pioniers, en toch stemmen al die waarheden overeen met het inzicht van de pioniers. Er heeft zich een grote profetische verschuiving voorgedaan van de Millerieten tot nu. Het dag-voor-een-jaarbeginsel is daarvan het klassieke voorbeeld, maar er zijn ook andere. Een voorbeeld van een grote profetische verschuiving wordt voorgesteld in verband met de zeven donderslagen.

Nadat Johannes in het laatste vers van hoofdstuk tien was gezegd dat hij opnieuw moest profeteren, waarmee werd benadrukt dat de geschiedenis van hoofdstuk tien zowel de beweging van de Millerieten als de honderdvierenveertigduizend vertegenwoordigde, werd hem een meetroede gegeven om de tempel te meten, maar hem werd gezegd de voorhof buiten beschouwing te laten.

En mij werd een riet gegeven, gelijk een staf; en de engel stond daar en zei: Sta op en meet de tempel van God, en het altaar, en hen die daarin aanbidden. Maar laat de voorhof, die buiten de tempel is, buiten beschouwing en meet die niet; want hij is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad tweeënveertig maanden vertreden. Openbaring 11:1, 2.

Wanneer Johannes de tempel meet in de tijd na 1844, wordt hem gezegd de heidenen, die worden voorgesteld als de voorhof, buiten beschouwing te laten. Deze illustratie in 1844 maakte duidelijk dat God zojuist een nieuwe verbondsbruid had uitverkoren, en er werd toen een onderscheid gemaakt tussen Zijn bruid en de voorhof. Zuster White is duidelijk dat de voorhof de heidenen vertegenwoordigt en de tempel Gods uitverkoren volk is; lees eenvoudig het hoofdstuk, De Buitenste Voorhof, in *The Desire of Ages*.

Johannes beeldt de Millerieten uit, die in 1844 zojuist Gods uitverkoren volk waren geworden. Er werd een onderscheid gemaakt tussen de Millerieten, die zojuist de bitterzoete boodschap hadden ervaren, en de rest van de belijdende christelijke wereld, voorgesteld als heidenen.

Het fundament werd gelegd van 1840 tot aan de eerste teleurstelling, en de tempel werd voltooid tijdens de verkondiging van de Middernachtsroep. Daarna kwam de grote teleurstelling en Johannes wordt gezegd op te staan en te meten, maar de heidenen buiten beschouwing te laten. Johannes beeldt de opening van het oordeel uit, en om deze reden past de inspiratie het meten door Johannes in de verzen toe als het symbool van het onderzoekend oordeel. Wat wij zojuist hebben uiteengezet over Johannes als een symbool van meten, stemt overeen met het gangbare adventistische begrip, maar in deze beweging vond er een grote verschuiving plaats in het verstaan van het symbool.

In overeenstemming met het Milleritische begrip zijn wij gaan inzien dat zich binnen de geschiedenis van de Millerieten, zoals die door Johannes in hoofdstuk tien wordt voorgesteld, ook

een voorspelling bevond van een parallelle beweging die de honderdvierenveertigduizend zou worden. Wij erkenden dat, indien men de afmetingen van de Milleritische geschiedenis nam en de tijd der heidenen buiten beschouwing liet, men juist de tempel kon zien die Johannes aan het meten was.

Wij kwamen ertoe te zien dat de ene tijdsprofetie van 2520 jaar in 1798 eindigde en de andere in 1844, en zo een periode van zesenvestig jaar openbaarde waarin Christus de Milleritische tempel bouwde. Johannes duidde de voorhof aan als heidenen, en er is een profetische „tijden der heidenen”.

En zij zullen vallen door de scherpte van het zwaard, en als gevangenen worden weggevoerd onder alle volken; en Jeruzalem zal door de heidenen vertreden worden, totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn. Lukas 21:24.

De „tijden” van de heidenen staat in het meervoud en duidt de twee perioden aan waarin zowel het letterlijke als het geestelijke Israël werd vertreden. De laatste van deze twee vertredingen door het heidendom, gevolgd door het pausdom, eindigde in 1798. Ondanks wat men ook moge beweren, eindigden de „tijden van de heidenen” in 1798, met de komst van de eerste engel. Johannes moest in 1798 beginnen te meten, en niet eerder. Hij werd geplaatst in de geschiedenis van 1844; dus betekende het weglaten van de periode die in 1798 eindigde, het weglaten van de voorhof, en daardoor onthult u de zesenvestig jaren waarin de Milleritische tempel werd opgericht door de Boodschapper van het Verbond. Vele verwante waarheden worden uit deze toepassing afgeleid, maar ik gebruik dit slechts als een voorbeeld van licht dat verschilt van het inzicht van de pioniers, maar het is licht dat de oorspronkelijke waarheden niet tegenspreekt, doch niet langer tijd toepast.

Die specifieke waarheid werd vóór 9/11 onderkend, maar werd in werkelijkheid pas diepgaand gevestigd na 9/11. De waarheid omtrent Johannes die de tempel meet, kan niet worden losgemaakt van de zeven donderslagen, want het betreft precies dezelfde passage. Er bestaat een waarheid aangaande de toepassing van de zeven donderslagen die verzegeld was tot aan de periode waarin de „wonderen” van Daniël hoofdstuk twaalf volbracht zijn. De toepassing van de „zeven donderslagen” die na juli 2023 werd ontzegeld, stemt volkomen overeen met — of, beter gezegd, vormt een diepgaande aanvulling op — de drie verzen van Daniël twaalf.

Zuster White gebruikt het woord aanvullen, niet het woord compliment, om de verhouding tussen de boeken Daniël en Openbaring te beschrijven. Aanvullen, wat betekent „tot volmaaktheid brengen”, is wat de twee profetische boeken voor elkaar doen. De zeven donderslagen brengen, wanneer zij in Daniël hoofdstuk twaalf na juli 2023 worden ontzegeld, de daarin vervatte boodschap tot volmaaktheid. Wat de zeven donderslagen ontsluit, is het beginsel van alfa en omega in samenhang met de structuur van de waarheid.

De „tijden” der heidenen werden vervuld in 1798 en vertegenwoordigen twee perioden van 1260 jaar waarin eerst het heidendom en daarna het pausdom het heiligdom en het heil vertrapten. Wanneer wij de tempel meten, dienen wij de voorhof buiten beschouwing te laten, en de voorhof strekt zich uit tot 1798, maar na 1844 is er geen tijd meer. Tegenwoordig vertegenwoordigen de 1260 jaren eenvoudigweg een tijdsperiode die het onderscheid tussen de tempel en de voorhof

aanduidt. Om deze reden werd van 18 juli 2020 tot juli 2023 de vertreding volbracht. De tempel thans te meten, in samenhang met de zeven donderslagen die een afbakening vertegenwoordigen van de gebeurtenissen die onder de boodschappen van de eerste en tweede engel plaatsvonden, is het werk dat aan Johannes is opgedragen. „Ons grote werk” is de boodschappen van de drie engelen te „verenigen”, en aldus een profetisch werk te identificeren dat in de eerdere verbondsgeschiedenis niet was verricht en zelfs nu nog zeer zelden wordt gedaan. Wanneer wij de voorhof, die de tijden der heidenen vertegenwoordigt, buiten beschouwing laten, laten wij de 1260 jaren van pauselijke vervolging buiten beschouwing die in 1798, ten tijde van het einde, eindigden.

De tempel die in de Milleritische geschiedenis gedurende zesenzeventig jaar werd opgericht, duidt op een tempel die wordt opgericht vanaf juli 2023 tot vlak vóór de zondagswet. Die geschiedenis is de periode van de zeven donderslagen, “toekomstige gebeurtenissen”, die “in hun volgorde” zullen, niet mogelijk zullen, “worden geopenbaard.”

Wanneer wij de geschiedenis van de eerste engel combineren met die van de tweede, zien wij dat de geschiedenis begint met een alfa-teleurstelling en eindigt met een omega-teleurstelling. Wanneer wij de profetische wegmarkeringen in de geschiedenis van de eerste engel, van 1840 tot 19 april 1844, in overeenstemming brengen met de wegmarkeringen van de tweede engel, die op dat tijdstip kwam en voortduurde tot de komst van de derde op 22 oktober 1844, dan hebben wij twee perioden die beide beginnen en eindigen met de komst van een engel. De geschiedenis van de eerste tot de tweede illustreert de geschiedenis van de tweede tot de derde.

Een profetisch getuigenis dat dit een geldige toepassing is, wordt gevonden in de alfa en omega van de toepassing. Twee parallelle lijnen die tezamen worden toegepast, en het begin en het einde van beide lijnen, duiden de komst van een engel aan. Wanneer zij vervolgens regel op regel samengevoegd worden tot één lijn, markeert het begin de eerste teleurstelling en markeert het einde de grote teleurstelling. Een verder bewijs wordt gevonden in de beginselen van alfa en omega, die het einde als groter dan het begin aanduiden. Een alfa-teleurstelling die eindigt met de grote omega-teleurstelling, duidt het mindere en het grotere element van alfa en omega aan.

Wanneer wij beginnen bij 19 april 1844 (de komst van de tweede engel, die leidt tot de komst van de derde op 22 oktober 1844), en wij vervolgens ook de tweede lijn beginnen op 11 augustus 1840, die eindigt op 19 april 1844, dan zien wij dat de teleurstelling van 19 april 1844 zowel de alfa als de omega is van de profetische lijn die ontstaat door de profetische lijn van de eerste en de tweede engel te combineren.

Aan het einde van de periode ziet u de derde engel aankomen samen met de tweede engel, en zo een voorafbeelding vormend van 11 september, en van de twee stemmen van de machtige engel van Openbaring hoofdstuk achttien. De twee stemmen zijn zowel de boodschappen van de tweede als van de derde engel, en deze twee engelen raakten elkaar op 22 oktober 1844, en zij ontmoeten elkaar opnieuw wanneer de twee geschiedenissen regel op regel worden samengebracht. Op deze wijze samengebracht vertegenwoordigen zij de geschiedenis vanaf de eerste teleurstelling tot aan de grote teleurstelling, en het wegmerk in het midden van die geschiedenis in de tijd van de Millerieten was de kampbijeenkomst te Exeter, waar twee klassen van aanbidders werden

geopenbaard, die de opstand van de dwaze maagden in de gelijkenis vertegenwoordigen, en die het middelste wegmerk als opstand identificeren.

De zeven donderslagen vertegenwoordigen de geschiedenis van de boodschappen van de eerste en de tweede engel, samengevoegd regel op regel, en duiden daarmee een geschiedenis aan vanaf de eerste teleurstelling tot aan de grote teleurstelling in de geschiedenis van de honderdvierenveertigduizend. Het begrip van wat die geschiedenis profetisch voorstelt, stemt volkomen overeen met de boodschap die in Daniël twaalf wordt voorgesteld als verzegeld tot de tijd van het einde.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten, maar ik zal het gedeelte van Daniëls laatste visioen laten rusten dat uitsluitend betrekking heeft op Daniëls voorstelling van Gods volk in de laatste dagen. Merk in de context van de regel van de eerste vermelding op dat Daniël in vers één behoort tot een groep die het visioen begrijpt. Het eerste dat in het visioen wordt vermeld, is een voorstelling van Daniël als een van de wijzen die inzicht hebben, en de laatste negen verzen gaan geheel over de wijzen die inzicht hebben op de tweeëntwintigste dag.

In het derde jaar van Kores, de koning van Perzië, werd aan Daniël, wiens naam Beltsazar genoemd werd, een zaak geopenbaard; en die zaak was waar, maar de vastgestelde tijd was lang; en hij verstond de zaak en had inzicht in het gezicht.

In die dagen bedreef ik, Daniël, drie volle weken rouw. Smakelijk brood at ik niet, vlees noch wijn kwam in mijn mond, en ik zalfde mij in het geheel niet, totdat drie volle weken vervuld waren. En op de vierentwintigste dag van de eerste maand, toen ik mij bevond aan de oever van de grote rivier, dat is de Hiddekel, hief ik mijn ogen op en zag, en zie,

een zekere man, gekleed in linnen, wiens lenden omgord waren met fijn goud van Ufaz; ook zijn lichaam was als turkoois, en zijn aangezicht als de verschijning van de bliksem, en zijn ogen als vurige fakkels, en zijn armen en zijn voeten van kleur als gepolijst koper, en de stem van zijn woorden als de stem van een menigte.

En ik, Daniël, zag als enige het visioen; want de mannen die bij mij waren, zagen het visioen niet; maar een grote beving viel op hen, zodat zij vluchtten om zich te verbergen. Daarom bleef ik alleen achter en zag dit grote visioen, en er bleef geen kracht in mij over; want mijn luister werd in mij verkeerd tot verderf, en ik behield geen kracht.

Toch hoorde ik de klank van zijn woorden; en toen ik de klank van zijn woorden hoorde, viel ik in een diepe slaap op mijn aangezicht, met mijn aangezicht ter aarde. En zie, een hand raakte mij aan, die mij deed opstaan op mijn knieën en op de palmen van mijn handen. En hij zei tot mij,

O Daniël, gij zeer beminde man, versta de woorden die ik tot u spreek, en sta rechtop; want nu ben ik tot u gezonden.

En toen hij dit woord tot mij gesproken had, stond ik bevend. Toen zei hij tot mij,

Vrees niet, Daniël; want vanaf de eerste dag dat gij uw hart erop gezet hebt inzicht te verkrijgen en u voor het aangezicht van uw God te verootmoedigen, zijn uw woorden gehoord,

en om uw woorden ben ik gekomen. Maar de vorst van het koninkrijk van Perzië heeft mij eenentwintig dagen weerstaan; maar zie, Michaël, een van de voornaamste vorsten, kwam mij te hulp; en ik bleef daar bij de koningen van Perzië.

Nu ben ik gekomen om u te doen verstaan wat uw volk in de laatste dagen zal overkomen; want het visioen ziet nog op vele dagen.

En toen hij zulke woorden tot mij gesproken had, richtte ik mijn aangezicht ter aarde, en ik werd sprakeloos. En zie, iemand, gelijk de gedaante van de mensenkinderen, raakte mijn lippen aan; toen opende ik mijn mond en sprak, en zei tot hem die voor mij stond,

O mijn heer, door het visioen hebben smarten mij overvallen, en ik heb geen kracht behouden. Want hoe zou de knecht van deze mijn heer met deze mijn heer kunnen spreken?

Want wat mij betreft, terstond bleef er geen kracht meer in mij over, en ook bleef er geen adem in mij over. Toen kwam er opnieuw Eén tot mij en raakte mij aan, Eén gelijk de verschijning van een mens, en Hij sterkte mij, En Hij zei,

O zeer beminde man, vrees niet: vrede zij u, wees sterk, ja, wees sterk. En toen hij tot mij gesproken had, werd ik gesterkt, en ik zei: Mijn heer spreke; want gij hebt mij gesterkt. ...

Maar gij, o Daniël, sluit de woorden toe en verzegel het boek, tot de tijd van het einde; velen zullen heen en weer trekken, en de kennis zal vermeederen.

Toen keek ik, Daniël, op, en zie, daar stonden nog twee anderen, de één aan deze zijde van de oever van de rivier en de ander aan gene zijde van de oever van de rivier. En één zei tot de Man, met linnen bekleed, Die boven de wateren van de rivier was: Hoe lang zal het duren tot het einde van deze wonderen?

En ik hoorde de man, met linnen bekleed, die boven de wateren van de rivier was, toen hij zijn rechterhand en zijn linkerhand naar de hemel ophief en zwoer bij Hem die eeuwig leeft, dat het zou zijn voor een tijd, tijden en een halve tijd; en wanneer hij voleindigd zal hebben de macht van het heilige volk te verstrooien, zullen al deze dingen voleindigd zijn.

En ik hoorde het, maar ik begreep het niet; toen zei ik: O mijn Heer, wat zal het einde van deze dingen zijn?

En hij zei: Ga heen, Daniël; want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan, maar de wijzen zullen het verstaan.

En van de tijd af dat het dagelijks offer zal worden weggenomen en de gruwel die verwoesting brengt zal worden opgericht, zullen er duizend tweehonderdnegentig dagen zijn.

Welzalig is hij die volhardt in het wachten en komt tot de duizend driehonderd vijfendertig dagen.

Maar gij, ga uw weg tot het einde toe; want gij zult rusten en opstaan in uw bestemming aan het einde der dagen. Daniël 10:1–18; 12:4–13.